

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 107, ust. 1 TFUE poprzez dokonanie oceny testu prywatnego wierzyciela zastosowanego przez Komisję w oparciu o niewłaściwy standard prawny. I tak, Sąd stwierdził, że Komisja była zobowiązana do przeprowadzenia dodatkowych obliczeń korzyści z różnych metod egzekucji oraz powinna była porównać czas trwania różnych postępowań egzekucyjnych zmierzających do odzyskania należności publicznoprawnych. Komisja podnosi, że nie jest zobowiązana do przeprowadzenia dokładnych obliczeń, lecz do uwzględnienia elementów, które wierzyciel prywatny wziąłby pod uwagę przy podejmowaniu swojej decyzji.

Ponadto Sąd naruszył art. 107, ust. 1 TFUE poprzez niewłaściwe nałożenie ciężaru dowodu na Komisję, to jest poprzez nałożenie na Komisję obowiązku przedłożenia dodatkowego materiału dowodowego, w szczególności co do czasu trwania różnych postępowań lub porównywania wielkości wpływów z różnych rodzajów lub etapów skutecznej egzekucji wierzytelności, w celu odrzucenia argumentu o zachowaniu wierzyciela prywatnego.

Po drugie, Sąd naruszył art. 107, ust. 1 TFUE w związku z art. 296 TFUE i Protokół nr 8 poprzez błędne uznanie, że Komisja nie dopełniła obowiązku podania przesłanek, dla których pomoc miałyby wpłynąć na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi i zakłócić konkurencję lub potencjalnie jej zagrozić. Sąd nie uwzględnił w ogóle faktu, że przedmiotową pomoc należy uznać za zakłócającą konkurencję lub grożącą jej zakłóceniem na mocy prawa pierwotnego, mianowicie Protokołu nr 8, który stanowi prawną podstawę decyzji, w związku z czym dodatkowe uzasadnianie przesłanek dotyczących wymiany handlowej i konkurencji w decyzji było zbędne.

(¹) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 948)

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 maja 2011 r. w sprawie T-145/08 Atlas Transport GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 lipca 2011 r. przez Atlas Transport GmbH; interwenient: Atlas Air Inc.

(Sprawa C-406/11 P)

(2011/C 311/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Atlas Transport GmbH (przedstawiciel: K. Schmidt-Hern, adwokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Atlas Air. Inc. (interwenient)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 16 maja 2011 r. w sprawie T-145/08;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 stycznia 2008 r. (sprawa R 1023/2007-1);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją OHIM i Sąd naruszyły art. 59 zdanie trzecie rozporządzenia nr 40/94, regulujący obowiązek uzasadnienia odwołania. Ponadto zaskarżoną decyzją OHIM i Sąd naruszyły analogicznie art. 60 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 20 ust. 7 rozporządzenia nr 2868/95 oraz uznane zasady prawne państw członkowskich. Postępowanie przez OHIM należało bezwzględnie zawiesić, tak żeby termin na wniesienie odwołania jeszcze nie upłynął.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Münster (Niemcy) w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Thomasowi Karlowi-Heinzowi Kerkhoffi

(Sprawa C-408/11)

(2011/C 311/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgerichts Münster

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Thomas Karl-Heinz Kerkhoff

Staatsanwaltschaft Münster

Pytania prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jest uprawnione do trwałej odmowy uznania ważności wystawionego przez inne państwo członkowskie prawa jazdy także wtedy, gdy uprawnienie do kierowania pojazdem zostało wcześniej cofnięte na terytorium tego pierwszego państwa, przy czym nie został wyznaczony osobny okres obowiązywania zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, bądź taki okres został wyznaczony i w międzyczasie upłynął?

(¹) Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie); Dz.U. L 403, s. 18